

I kærlighedens solskin

Jeg arbejdede sammen med Bech på Posten, Hovedpostkontoret i Ingerslevsgade, der ligger midt i den Globale Landsby. Vi var i Omkareringen og havde begge et godt kort på hånden. De forskellige arbejdskort havde numre og jo lavere nummeret var, jo flere og længere pauser. Gode kort fik man hvis man mødte til tiden og overholdt togtiderne, når man skulle ned på sporene for at hente og bringe postsække fra og til forskellige destinationer i landet. Formændene gad ikke høre på dårlige undskyldninger når folk kom for sent, havde været fraværende eller ikke passede deres arbejde. De inddrog med et smil kortet og uddelte så et mindre godt. På den måde blev man degraderet mens man steg i graderne eller blev på toppen, ved at undgå at gøre sig uheldigt bemærket.

Bech lånte mig en engelsk udgave af *Mediet er Budskabet* af Marshall McLuhan, som mente at vi bliver hvad vi ser og. at vore egne opfindelser skaber os. Jeg kunne bidrage med Tom Wolfe's dokumentariske *The Electric Kool-Aid Acid test*, Grateful Dead, Jack Kerouac og Dean Moriarty, der var en fiktiv hovedperson i Kerouac's *ON THE ROAD*. Han dukkede senere op som sit eget alter ego hos Wolfe og i andre bøger. I kød og blod trådte denne vildmand frem under sit rigtige navn, Neil Cassady. Han befandt sig i kredsen omkring Ken Kesey og hans Muntre Gavtyve (The Merry Pranksters), som chauffør for Kesey og Gavtyvene på en bus der hed "FURTHER" (VIDERE). Deres budskab var, at man kunne ændre enhver situation til egen fordel, ved at gøre sig selv til hovedperson, i enhver scene i sin egen tilværelses film. Grateful Dead hyrede ham i øvrigt senere Cassady.

Bussen var fyldt med smukke mennesker, marijuana, kemikalier, med spolebånd og filmoptagere inde som ude, fra den ene syretest til den næste, på turen tværs over USA. Kesey, som skrev *Gøgerede*, var bindeled mellem beat-generationen og hippierne, efterlyst af FBI af flere årsager, men mest for at gøre grin med dem og Kool-Aid var et syrligt saftvandspulver som fødevareregiganten KRAFT markedsførte. Ligesom LSD var det et helt igennem kunstigt kemisk produkt, som man i al uskyldighed opløste i vand.

Det var kun en overgang populært herhjemme og kunne købes i IRMA under forskellige navne alt efter farve og smag. Hindbærdrengen var et eksempel. Amfetamin og LSD var de syntetiske pulvere Kesey og hans gavtyve muntrede sig med, ved deres eksperimenter for at få Erkendelsens Døre til at åbne sig. Haward-professoren og syreguruen Timothy Leary havde vist dem vejen og mulighederne. Kesey lagde engang sin rute så han kunne besøge Leary på vejen, men han fik ikke noget ud af det. Guruen havde nærmest varige tømmermænd efter en række syretrips og var ikke til socialt samvær.

Hvis det ikke var for Cassady, en småkriminell biltyv og trickster der kunne snakke bukserne af hvem som helst, havde Beat Generationen sikkert aldrig set dagens lys. Cassady prøvede at overtale Kerouac til at vise ham bogtricket, men Kerouac ville ikke afsløre hemmeligheden. Hemmeligheden var, at han selv gik og ledte efter den. Cassady kendte selv tricket, men var ikke opmærksom på det og fik aldrig selv udgivet noget. Da Jack Kerouac gik i stå med sine skriblerier, og lagde dem på hylden, åbnede korrespondancen med Cassady, hans egen hovedperson (Dean Moriarty) Kerouacs øjne på ny. Han så endelig lyset og det gjorde ham ikke dårligere.

Cassady skrev som han talte, som et vandfald og hans flydende, kommaløse skrivestil inspirerede Kerouac til at opfinde begrebet "den spontane prosa". På den måde kom ægget uforvarende til at lære hønen noget og Beat Generationens hovedværk "On The Road" skrev sig selv.

Cassady havde mødt Allen Ginsberg og Jack Kerouac i New York engang i midten af fyrrerne. Ginsberg blev forelsket i ham og de indledte et forhold. Camelionen Cassady kunne være hvem som helst eller hvad som helst for hvem som helst hvis det passede ham. Ellers var han mest til damer i modsætning til Kerouac der var mest til alkohol. Nogen prøvede at bringe et historisk møde i stand imellem Kerouac og Kesey, men det var ikke nogen succes fordi Kerouac var gået hen og blevet lidt af en sær reaktionær gammel snegl.

Cassady kom af dage i Mexico engang i sidst i tresserne på vej fra en animeret fest til en anden. Han var på vildspor da han fulgte en nedlagt jernbane som ikke rigtig førte til noget. Han lagde sig til at sove undervejs kun iført jeans, en T-shirt og et par sneakers. Han døde af kulde og Kerouac fulgte ham i en gloende feber kort efter.

Timothy Leary fik 10 år i skyggen for at besidde 2 gram pot. Han stak af og undslap, bistået af et par ekstremister fra The Weather Underground, en del af den yderste venstrefløj på det amerikanske kontinent. Han endte i Algier hvor Elthridge Cleaver og De Sorte Pantere havde visse planer med ham. Det havde han ikke lyst til og det bragte ham til Afghanistan hvor han blev arresteret på ny. Efter nogle omskiftelige år levede Leary sine sidste i frihed, men da en snigende prostata cancer begyndte at æde cellerne ud af livet på ham, overvejede han sine muligheder. Belært af de muntre gavtyve gjorde han sin død til sin egen film. Hans sidste ord, mens han åbnede og lukkede sin ene hånd var, "hvorfor"? – "hvorfor ikke" og til sidst "vidunderligt".

Før han knyttede sin hånd for sidste gang havde han hyret et filmhold for at hans disciple kunne følge ham på vejen mod det sidste store endegyldige trip og, det kom der faktisk en film ud af. Timothy var blevet udødeliggjort i levende live og mente ikke at han behøvede et liv efter døden, selv om han af videnskabelige årsager overvejede en nedfrysning. Pengene rakte dog ikke så langt. Kun hovedet, skilt fra kroppen, endte i nitrogen. Resten blev kremeret og hans aske blev omdelt til vennerne. Nogle gram blev senere hjælp af en Pegasusraket spredt i kredsløb rundt om Jorden i en cylinder på størrelse med en læbestiftholder. Han var i godt selskab sammen med Star Treks opfinder (Gene Roddenberry), og en berømt rumfysiker samt en kendt raketspecialist og 21 andre gavtyve. Deres levninger var i orbit i seks år indtil de blev brændt på ny, på vej ned gennem atmosfæren.

Efter et sabbatår fra Frøbelseminariet var jeg inde hos Rektor Jens Sigsgård for at genoptage mit studium, men pædagoguddannelsen var i mellemtiden blevet udvidet med et ekstra år, hvilket betød at jeg skulle ansøge på ny og starte forfra. Det havde jeg ikke lyst til, men det lykkedes mig at få fornyet mit studiekort, hvilket gav fri adgang til Den Danske Filmskolens biograf. Et par dage efter lagde billet ind på et job på Vangede Børnehospital. Lige efter jobsamtalen mødte jeg ind på en eftermiddagsvagt på Posten og rendte ind i min ven Bech i kantinen, efter den første tur på sporene. Vi aftalte at mødes i Huset i Magstræde efter arbejdstid.

Styhr & Kjærs gamle koloniallagerbygning var overtaget af hippierne og blev omdøbt til Projekt Hus, men der var andre steder i byen hvor hippierne oprettede et par bastioner. Galleri 101 i Madsnedøgade, ABC Cafeteriet på Vesterbrogade og Østerbrohuset var allerede godt tilrøgede, møblelementet var ølkasser, belysningen levende og man sad på gulvet i skrædderstilling. Jeg gik op af bagtrappen i Huset på vej op i det lokale som senere blev til Musikcaféen. Ud af mørket trådte en hvidklædt skygge af en fyr med langt hår og skæg. Den skinbarlige Jesus åbenbarede sig for mig og åbnede dialogen med et teatralisk brøl:

- HUSK, AT VI SKAL ALLE DØ –

Han trak en stor daggert ud af sin kjortel og plantede den i midtersprossen på Købehavnervinduet over mit usalige hoved. Det var Just Mathias Wilde som jeg havde spillet med i *Drugstore* og hængt ud med i nogle år. Jeg havde ikke set ham et stykke tid, men vidste godt at den var feset fra ham. Han var på et langt Jesustrip. Det var startet i en LSD rus, på en stormfuld efterårsdag i Dyrehaven, et par måneder før. Han omfavnede mig og formanede mig om at huske nogle flere vigtige ting før han slap sit favntag og lod mig leve.

Luften i lokalet var mættet af røg. Inden for døren stod et par diasprojektorer og en 8 millimeter fremviser der kørte en stum pornofilm af på den modsatte væg. Lysshowets farvede bobler fandt en trio; trommer, bas og guitar der var i færd med et langt navnløst maraton-nummer. Jeg fandt Bech siddende på gulvet ved siden af musikerne med et batteri af stærke øl på kassen. Han drak kun stærkt øl, Fine Festival, Elefanter eller Havskum når han drak. Jeg drak sjældent, men fyrede af og til. For at komme mig oven på chokket gjorde jeg begge dele, drak stærkøl først og røg bagefter, hvilket er uklogt. En fyr de kaldte Provo Knud,- en kendt krop i byen, dansede nøgen hvor han kunne komme af sted med det. Nogle gange iført et stort bomuldsstykke som ble, men lige nu dansede han nøgen rundt på gulvet foran os. En pige var i færd med at smide tøjet for at kaste sig ud i en improviseret dans, som de dansede hver for sig, uden at røre ved hinanden.

Der var sjældent ballade på de alternative scener, men mødommen var blevet taget på uskylden og miljøet var blevet gradvist hårdere. Bech fortalte om et par episoder hvor våben var dukket op, når der blev handlet med hash, og jeg havde hørt om andre episoder. Ingen brød sig om den scene og efterhånden som flere tog skade af stofferne begyndte smukke mennesker, at gøre nogle grimme ting ved hinanden. Provo Knud var en af dem. I et anfaldt af paranoia tog han en dag livet af en fyr de kaldte Cola, oppe i et sommerhus i Nordsjælland.

Musikerne tog en pause og Bech havde, uden at jeg vidste det, overtalt bandet til at lade mig sidde ind. Han havde ikke hørt mig spille og han havde det med at checke mig ud, prikke til mig, få mig på glatis. En sand intellektuel og en rigtig ven.

- Jeg har snakket med dem, Lynfinger –
- Bech, for helvede, ikke nu, mand –
- Kom lidt koldt vand i hovedet –
- Jeg er et helt andet sted lige nu –

- Sæt din lid til Herren i det høje. Hvordan kan du være intellektuel og tro på det pis? –
- Hvem siger, at jeg er intellektuel? Det er ikke andet end et ord –
- Et ord? –
- Ja, altså, et begreb opfundet af en eller anden besservisser, der sikkert har ment, at han er bedre end de andre. Det skiller folk ad, ligesom rig og fattig, smuk og grim, høj og lav -
- Svar på spørgsmålet. Tror du?
- Ja for fanden –
- På Gud? –
- Ja, eller noget der ligner–
- Hvorfor? –
- Af praktiske årsager, andet kan ikke betale sig -
- Hvis der er en Gud, hvorfor opfører hans børn sig så åndsvagt?
- Hvad mener du? Her? –
- Hvad med Hitlers dødsfabrikker? -
- Der var Gud ikke, det er menneskers værk. Det var et andet kors de tilbad og falske profeter -

Disse disputer om min tro, endte altid på nogenlunde samme måde. Det irriterede Bech, at jeg var urokkelig i troen, uden kirkegang og salighed. Det var mere en tilstand. Til gengæld havde jeg dyrket den frie musikform,- sammen med et par af mine venner fra hedengangne *Drugstore*, som var populær i Hashtemplerne. Vi havde leget os frem til en form der fungerede. Vores arrangementer tog udgangspunkt i et tema der var oppe i tiden eller et riff efter eget indfald. Bassen kunne foreslå et tema og guitaren lægge en unison stemme på. Det eneste vi behøvede til at starte med var pulsen fra en stortromme og resten af trommerne kom så ind logisk efter to eller fire takter. De solistiske indslag kunne ske på baggrund af det givne tema. eller et nyt og opløses efter forgodtbefindende. Bas eller trommesolo var nødvendig for variationens skyld. Breaks kom ved tegn eller cues og temaet kunne deles op i fraser og breakes på flere måder. De indførte temaer blev så citeret i slutningen af stykket og kunne ritarderes evt. med breaks igen. Der var flere måder at variere eller blande de forskellige elementer på så musikken fremstod som et nogenlunde fornuftigt stykke instrumentalmusik og ikke kun, som en lang guitarsolo. Vi komponerede på en måde musikken, mens vi spillede den.

Jeg forsøgte mig med guitarriffet til "Sunshine Of Your Love" af Cream og den gik nogenlunde hjem. Formen på numrene blev bedre efterhånden som musikerne lugtede lunt. Bech var tilpas imponeret og min rus var aftaget, men for en sikkerheds skyld ringede jeg om morgenen til min nye arbejdsplads og udsatte min debut inden for Åndsvageforsorgen med en dag.